चिक्षेप समरे क्रुद्धस्त्रयोदश शिलाशितान् । अथास्य युगमेकेन चतुर्भिश्चतुरो हयान् ।
षष्ठेन च शिरः कायाच्छरेण रथसारथेः । त्रिभिस्त्रिवेणुं समरे द्वाभ्यामक्षं महारथः । १८१५
द्वादशेन तु भल्लेन चकर्त्तास्य ध्वजोत्तमं । ततो वज्रनिकाशेन फाल्गुनः प्रहसन्निव ।
त्रयोदशेनेन्द्रसमः कृपं वक्षस्यविध्यत । स च्छिन्नधन्वा विरथो हताश्वो हतसारथिः ।
गदापाणिरवप्लुत्य तूर्णं चिक्षेप तां गदां । सा च मुक्ता गदा गुर्व्वी कृपेण सुपरिष्कृता ।
अर्ज्जुनेन शरैर्नुन्ना प्रतिमार्गमथागमत् । तन्तु योधाः परीप्सन्तः शारद्वतममर्षणं ।
सर्व्वतः समरे पार्थं शरवर्षैरवाकिरन् । ततो विराटस्य सुतः सव्यमावृत्य वाजिनः । १८२०
यमकं मण्डलं कृत्वा तान्योधान् प्रत्यवारयत् । ततः कृपमुपादाय विरथं ते नरर्षभाः ।
अपजह्रुर्महावेगाः कुन्तीपुत्राद्धनञ्जयात् ।
इति श्रीमहाभारते विराटपर्व्वणि गोहरणपर्व्वणि कृपापनयने सप्तपञ्चाशोऽध्यायः ॥ ५७ ॥
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ कृपेऽपनीते द्रोणस्तु प्रगृह्य सशरं धनुः । अभ्यद्रवदनाधृष्यः शोणाश्वः श्वेतवाहनं ।
स तु रुक्मरथं दृष्ट्वा गुरुमायान्तमन्तिकात् । अर्ज्जुनो जयतां श्रेष्ठ उत्तरं वाक्यमब्रवीत् ।
॥ अर्ज्जुन उवाच ॥ यत्रैषा काञ्चनी वेदी ध्वजे यस्य प्रकाशते । उच्छ्रिता प्रवरे दण्डे पताकाभिरलङ्कृता । १८२१
तत्र मां वह भद्रं ते द्रोणानीकाय सारथे । अश्वाः शोणाः प्रकाशन्ते बृहन्तश्चारुवाहिनः ।
स्निग्धविद्रुमसङ्काशास्ताम्रास्याः प्रियदर्शनाः । युक्ता रथवरे यस्य सर्व्वशिक्षाविशारदाः ।
दीर्घबाहुर्म्महातेजा बलरूपसमन्वितः । सर्व्वलोकेषु विक्रान्तो भारद्वाजः प्रतापवान् ।
बुद्ध्या तुल्यो ह्युशनसा बृहस्पतिसमो नये । वेदास्तथैव चत्वारो ब्रह्मचर्य्यं तथैव च ।
ससंहाराणि सर्व्वाणि दिव्यान्यस्त्राणि मारिष । धनुर्व्वेदश्च कार्त्स्न्येन यस्मिन्नित्यं प्रतिष्ठितः । १८२०
क्षमा दमश्च सत्यञ्च आनृशंस्यमथार्ज्जवं । एते चान्ये च बहवो यस्मिन्नित्यं द्विजे गुणाः ।
तेनाहं योद्धुमिच्छामि महाभागेन संयुगे । तस्मात्तं प्रापयाचार्य्यं क्षिप्रमुत्तर वाहय ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ अर्ज्जुनेनैवमुक्तस्तु वैराटिर्हेमभूषणान् । चोदयामास तानश्वान् भारद्वाजरथं प्रति ।
तमापतन्तं वेगेन पाण्डवं रथिनां वरं । द्रोणः प्रत्युद्ययौ पार्थं मत्तो मत्तमिव द्विपं ।
ततः प्राध्मापयच्छङ्खं भेरीशतनिनादिनं । प्रचुक्षुभे बलं सर्व्वमुद्धूत इव सागरः । १८२६
अथ शोणान् सदश्वांस्तान् हंसवर्णैर्मनोजवैः । मिश्रितान् समरे दृष्ट्वा व्यस्मयन्त रणे नराः ।
तौ रथौ वीर्य्यसम्पन्नौ दृष्ट्वा सङ्ग्राममूर्द्धनि आचार्य्यशिष्यावजितौ कृतविद्यौ मनस्विनौ ।
समाश्लिष्टौ तदाऽन्योन्यं द्रोणपार्थौ महाबलौ । दृष्ट्वा प्राकम्पत मुहुर्भरतानां महद्बलं ।
हर्षयुक्तस्ततः पार्थः प्रहसन्निव वीर्य्यवान् । रथं रथेन द्रोणस्य समासाद्य महारथः ।
अभिवाद्य महाबाहुः सामपूर्व्वमिदं वचः । उवाच श्लक्ष्णया वाचा कौन्तेयः परवीरहा । १८४०
उषिताः स्मो वने वासं प्रतिकर्म्म चिकीर्षवः । कोपं नार्हसि नः कर्त्तुं सदा समरदुर्ज्जय ।
अहन्तु प्रहृते पूर्व्वं प्रहरिष्यामि तेऽनघ । इति मे वर्त्तते बुद्धिस्तद्भवान् कर्तुमर्हति ।